

Er was eens een hertje,
dat dacht dat de zon
het mooiste was
dat hij ooit had gezien.

De zon scheen op zijn rug en de boterbloemen.
De zon opende de rozen en liet de bijen zoemen.

Maar toen de zon onderging,
was het hertje verdrietig.

Hij hield niet van het donker.
Hij hield niet van de schaduwen.

De vogels zaten
stilletjes op hun nest.

De rozen zagen
er slap uit.

'Mama,' vroeg het kleine hertje,
'waar gaat de zon 's avonds naartoe?'

'Naar zijn vriendjes aan de andere kant van de wereld,'
antwoordde zijn moeder.

Het hertje werd jaloers.
Hij wilde dat de zon bij hem bleef.

Hij nam een besluit:
hij ging kijken waar de zon onderging.
Hij ging vriendjes worden met de zon
en dan zou de zon nooit meer weggaan.

Op de eerste zonnige morgen
in de lente nam het hertje afscheid
van zijn familie.

Hij volgde de lange, bochtige weg in de richting
van de zon en keek niet één keer om.

